

1. Náš Bo-že, to - bě pa - tří chvá - la,
 když na - slou - cháš všem vo - la - jí - cím,
 já - sot i zti - še - ní, Hří - chy a
 ce - lé - mu stvo - ře - ní.
 vzpou - ry zno - vu vlád - nou mým skut - kům
 zma - te - ným, ztrá - ce - jí sí - lu
 před tvou tvá - ří, moc tvým od - pu - ště - ním.

2. Tvá milost vítá vyvolené, / pozvané do tvých bran. /
 Hojností darů ve tvém chrámě / stůl bude požehnan. /
 Tvé mocné činy vzbudí bázeň, / trůny se zachvějí, / dál chceš
 být vládcem pokolením, / národům nadějí.

3. Výšiny hor sám zdvíháš vzhůru, / dno moří skryl jsi
 v tmách. / Přívalům vod svět zničit bráníš, / žáru vše spálit
 v prach. / Tam, kde tvé jitro světlem září, / soumrakem tišíš
 den, / tvých divů slávu věrní chválí, / tvým žijí pokojem.

4. Zem navštívíš svým požehnaním, / z potoků dáváš pít. /
 Stínem chceš chránit vše, co klíčí, / pomáháš růst a žít. /
 Léta jsou plná štědré péče, / dnům svěříš bohatství. / Chléb
 z rukou tvých se stal mou písní, / spásou i radostí.

T: Miloslav Esterle

M: Les Pseaumes mis en rime française, 1565